

ВИСНОВОК

**Національного агентства з питань запобігання корупції
щодо проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих
актів України щодо надання Національному агентству з питань
запобігання корупції повноважень органу державної влади зі спеціальним
статусом та підпорядкування його діяльності інтересам народу України»¹
(реєстр. № 4329 від 05.11.2020)**

Проектом Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо надання Національному агентству з питань запобігання корупції повноважень органу державної влади зі спеціальним статусом та підпорядкування його діяльності інтересам народу України» (далі – законопроект) пропонується внести зміни до Закону України «Про запобігання корупції» (далі – Закон) та Регламенту Верховної Ради України, затвердженого Законом України від 10 лютого 2010 року № 1861-VI, якими передбачити не лише відновлення повноважень Національного агентства з питань запобігання корупції (далі – Національне агентство), які Рішенням Конституційного Суду України № 13 від 27.10.2020 були визнані неконституційними, а й змінити статус Національного агентства, порядок призначення та звільнення Голови Національного агентства, а також порядок реалізації цим органом деяких повноважень.

Відповідно до положень законопроекту:

1) Голова Національного агентства призначатиметься та звільнятиметься (у тому числі у разі визнання його роботи незадовільною) Верховною Радою України;

2) половину складу (три особи) Конкурсної комісії з відбору на цю посаду, організаційно-технічне забезпечення діяльності якої забезпечуватиме Апарат Верховної Ради України, визначатиме Верховна Рада України за рекомендаціями комітету Верховної Ради України, до предмета відання якого належить питання боротьби з корупцією;

3) Голова Національного агентства щорічно, а за пропозицією не менш як третини народних депутатів України позачергово, звітуватиме перед Верховною Радою України, що може призвести до його звільнення у випадку визнання його роботи незадовільною;

4) члени Громадської ради при Національному агентстві призначатимуться не Кабінетом Міністрів України, а Верховною Радою України за результатами конкурсу, який проводитиметься у визначеному Верховною Радою України порядку;

5) зовнішня незалежна оцінка ефективності діяльності Національного агентства здійснюватиметься комісією з проведення такої оцінки, персональний склад якої визначатиме також Верховна Рада України за рекомендаціями комітетів Верховної Ради України, до предмета відання яких віднесені питання

---

¹ Висновок підготовлений керівником Департаменту антикорупційної політики Калмиківим Д.О. та керівником відділу моніторингу та оцінки діяльності Національного агентства цього самого Департаменту Яйчуком А.М.

боротьби з корупцією, формування стратегії функціонування правоохоронної системи України та формування правової політики, а сама комісія проводитиме оцінку ефективності діяльності Національного агентства на підставі критеріїв та методики проведення такої оцінки, затвердженої Верховною Радою України.

За результатами аналізу законопроекту Національне агентство вважає доцільним зазначити таке.

1. Змінами до ч. 1 ст. 4 Закону пропонується змінити статус Національного агентства з центрального органу виконавчої влади зі спеціальним статусом на **орган державної влади зі спеціальним статусом** без визначення місця Національного агентства у системі органів державної влади з урахуванням функціонального поділу державної влади на законодавчу, виконавчу та судову (ст. 6 Конституції України).

Відповідно до положень ст. 5 Конституції України право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами. Ніхто не може узурпувати державну владу, яка згідно зі ст. 6 Конституції України здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

У зв'язку з цим варто звернути увагу на низку рішень Конституційного Суду України, системний аналіз яких дає підстави стверджувати про **невідповідність пропонованого законопроектом підходу щодо визначення статусу Національного агентства приписам Основного Закону України щодо поділу влади на законодавчу, виконавчу та судову.**

Так, розглядаючи положення ч. 4 ст. 5 Конституції України про те, що «ніхто не може узурпувати державну владу», у системному зв'язку з положеннями ч.ч. 2, 3 цієї статті та іншими положеннями Основного Закону України, Конституційний Суд України дійшов висновку, що узурпація державної влади означає неконституційне або незаконне її захоплення органами державної влади чи органами місцевого самоврядування, їх посадовими особами, громадянами чи їх об'єднаннями тощо (Рішення від 05.10.2005 № 6-рп/2005).

Гарантією недопущення узурпації державної влади є, зокрема, закріплені Конституцією України принципи здійснення державної влади на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову (ч. 1 ст. 6) та положення, згідно з яким органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (ч. 2 ст. 19).

В абз. 15 п. 10 мотивувальної частини висновку від 16.12.2019 № 7-в/2019 Конституційний Суд України підкреслив, що телеологічний аналіз норм Конституції України свідчить про те, що поділ влади є основним засобом та неодмінною умовою запобігання концентрації влади, а отже, є інструментом проти зловживань нею задля адекватної реалізації прав і свобод людини і громадянина. Таким чином, поділ влади є гарантією прав і свобод людини і громадянина. Тому будь-яке порушення принципу поділу влади, що призводить до її концентрації, у тому числі суміщення не належних певним органам державної влади функцій, порушує гарантії прав і свобод людини і громадянина.

При цьому для гарантування конституційного порядку, нормального функціонування держави з метою утвердження прав і свобод людини і забезпечення гідних умов життя Конституція України передбачає структуровану, багаторівневу, ієрархічну систему органів державної влади, які наділені відповідною компетенцією, мають свій предмет відання та владні повноваження. Здійснення державної влади на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову передбачає, що кожний орган державної влади має належати до однієї з гілок влади (законодавчої, виконавчої чи судової) або мати особливий статус, окремо визначений Основним Законом України (абз. 1 п.п. 3.2 п. 3 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 13.06.2019 № 5-р/2019).

Слід також зауважити, що Конституційний Суд України у своїх рішеннях неодноразово зазначав, що утворення будь-якого органу державної влади можливе лише суб'єктами та в порядку, що передбачені Конституцією України. При цьому правовий статус новоутвореного органу державної влади має відповідати його функціональному призначенню, меті та завданням діяльності.

Ця позиція Конституційного Суду України ґрунтується на тому, що утворення постійно діючого незалежного державного органу, який за функціональним призначенням, сферою діяльності, повноваженнями має ознаки центрального органу виконавчої влади, але не підпорядковується Кабінету Міністрів України та не належить до системи органів виконавчої влади, не узгоджується з Конституцією України та фактично створює «паралельну» гілку виконавчої влади.

Таким чином, зміна статусу Національного агентства на орган державної влади зі спеціальним статусом, який не утворюється Кабінетом Міністрів України і не належить до виконавчої гілки влади, суперечить позиції Конституційного Суду України, сформованій у його рішеннях, що може стати підставою та інструментом делегітимізації діяльності Національного агентства шляхом визнання неконституційним його утворення як органу державної влади.

2. Положеннями законопроекту пропонується наділити Верховну Раду України (її комітети) виключними повноваженнями щодо утворення Конкурсної комісії з відбору на посаду Голови Національного агентства та організаційно-технічного забезпечення її діяльності (зміни до ст. 6 Закону), призначення та звільнення Голови Національного агентства (зміни до ст. 5 Закону), формування Громадської ради при Національному агентстві та визначення правових підстав її діяльності (зміни до ч. 2 ст. 14 Закону), визначення персонального складу Комісії з проведення незалежної оцінки ефективності діяльності Національного агентства та затвердження критеріїв та методики проведення цією комісією відповідної оцінки (зміни до ч. 3 ст. 14 Закону), а також встановити обов'язок Голови Національного агентства звітувати перед Верховною Радою України про результати діяльності Національного агентства (зміни до ч. 3 ст. 7 Закону, ст. 232-2 Регламенту Верховної Ради України в редакції законопроекту).

Необхідно зазначити, що положення ч. 2 ст. 19 Конституції України

зобов'язують органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадових осіб діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

У зв'язку з цим варто нагадати, що Конституційний Суд України Рішенням від 15.09.2009 № 21-рп/2009 визнав такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), деякі положення Закону України «Про телебачення і радіомовлення» стосовно визначення повноважень Президента України і Верховної Ради України у формуванні та затвердженні персонального складу громадських рад Національної телекомпанії України і Національної радіокомпанії України та участі Президента України і Верховної Ради України у процедурі призначення на посади та звільнення з посад керівників Національної телекомпанії України і Національної радіокомпанії України.

В обґрунтування такої позиції Конституційний Суд України в абз. 11 п. 3 мотивувальної частини свого рішення підкреслив, що в Основному Законі України закріплено виключний перелік посадових осіб, у призначенні та звільненні яких безпосередньо беруть участь Президент України та Верховна Рада України, що свідчить про неможливість розширення на законодавчому рівні цього переліку.

При цьому це узгоджується з правовими позиціями, викладеними в рішеннях Конституційного Суду України, в яких неодноразово йшлося про встановлення лише Конституцією України повноважень Президента України та Верховної Ради України. Так, у Рішенні Конституційного Суду України від 07.04.2004 № 9-рп/2004 наголошено, що повноваження Верховної Ради України, як і повноваження Президента України, визначаються Конституцією України (п.п. 4.2 п. 4 мотивувальної частини).

Таким чином, **пропозиція щодо визначення законодавчими актами таких повноважень Верховної Ради України, які не передбачені Конституцією України, суперечить Основному Закону України.**

3. Відповідно до п. 2 ст. 6 Конвенції ООН проти корупції кожна Держава-учасниця, у тому числі Україна, забезпечує органу із запобігання та протидії корупції необхідну незалежність, з метою надання такому органу можливості виконувати свої функції ефективно й в умовах свободи від будь-якого неналежного впливу².

Згідно з принципом 3 прийнятих Комітетом міністрів Ради Європи двадцяти керівних принципів боротьби з корупцією (Резолюція (97) 24 від 06.11.1997) тим, хто відповідає за запобігання, розслідування, судове переслідування і судові рішення по випадках корупції, мають бути гарантовані незалежність і автономність, відповідні їхнім функціям, свобода від впливу та ефективні засоби, для того, щоб зібрати докази, захищаючи людей, які допомагають владі у боротьбі з корупцією, і зберігаючи конфіденційність розслідувань.

² У Технічному керівництві з імплементації Конвенції ООН проти корупції питання незалежності органу із запобігання та протидії корупції знайшли більшу конкретизацію та стосуються, серед іншого, правил та процедур, що регулюють призначення, строк перебування на посаді та звільнення з посади керівника цього органу.

Джакартська заява про принципи роботи антикорупційних органів («Джакартські принципи») 2012 року визначила стандарти діяльності антикорупційних інституцій, які зводяться, зокрема до необхідності забезпечення їхньої незалежності через особливі процедури відбору керівництва антикорупційних органів та захисту від безпідставного дострокового звільнення керівництва.

У п. 14 Звіту про виконання Україною рекомендацій GRECO, наданих у рамках Четвертого раунду оцінювання, затвердженого 06.12.2019, увага України звертається на необхідність, зокрема, посилення незалежності Національного агентства.

Україна підтвердила свої наміри забезпечувати надалі незалежність Національного агентства й у документах, укладених з Європейським Союзом та Міжнародним валютним фондом.

Так, у розділі D «Структурна політика. Боротьба з корупцією та верховенство права» додатка I до Меморандуму про економічну і фінансову політику щодо нової 18-місячної Програми Міжнародного валютного фонду Stand-by для України від 09.06.2020, схваленого Радою директорів Міжнародного валютного фонду 09.06.2020, Україна взяла на себе зобов'язання щодо посилення управлінської структури та системи Національного агентства з метою підвищення її результативності у проведенні оцінки майнових декларацій та концентрації її зусиль з перевірки на політично значущих особах.

У свою чергу, ратифікувавши 25.08.2020 Меморандум про взаєморозуміння між Україною та Європейським Союзом від 23.07.2020, Україна підтвердила свої зобов'язання щодо забезпечення незалежної та ефективної роботи антикорупційних органів (п. 4 розділу «Урядування та верховенство права» додатка I «Критерії структурних реформ» до Меморандуму).

Таким чином, згідно з міжнародними стандартами ***органу, який відповідає в державі за запобігання корупції***, що охоплює, зокрема, питання проведення ефективної скоординованої політики протидії корупції ***(в Україні таким органом є Національне агентство)***, ***має бути забезпечено такий рівень незалежності та самостійності, за якого він зможе ефективно виконувати покладені на нього функції без будь-якого неналежного впливу***.

У цьому контексті слід нагадати, що наразі Національне агентство наділене повноваженнями щодо здійснення державного контролю за дотриманням встановлених законом обмежень щодо фінансування політичних партій, законним та цільовим використанням політичними партіями коштів, виділених з державного бюджету на фінансування їхньої статутної діяльності, своєчасністю подання звітів партій про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру, звітів про надходження і використання коштів виборчих фондів на загальнодержавних та місцевих виборах, повнотою таких звітів тощо. Крім того, народні депутати України є суб'єктами, на яких поширюється дія Закону, у тому числі в частині декларування статків.

При цьому відсутність чіткої регламентованої процедури, в рамках якої може бути прийняте рішення про визнання роботи Голови Національного агентства незадовільною, нічим не обмежена дискреція Верховної Ради України

при прийнятті такого рішення, наслідком якого є звільнення Голови Національного агентства – прямо суперечить наведеним вище принципам і нівелює існуючі зараз гарантії від безпідставного дострокового звільнення керівництва Національного агентства, а отже і забезпечення його незалежності.

Ураховуючи наведене, Національне агентство вважає, що **вирішення Верховною Радою України питання про призначення та звільнення Голови Національного агентства, у тому числі внаслідок визнання його роботи незадовільною без визначення будь-яких критеріїв для прийняття такого рішення, ставить під сумнів можливість як дотримання міжнародних стандартів щодо незалежності Національного агентства, так і виконання взятих Україною зобов'язань.**

4. Відповідно до п. 11 ч. 5 ст. 5 Закону в редакції законопроекту Верховна Рада України може прийняти рішення про *дострокове припинення повноважень Голови Національного агентства та його звільнення з посади у разі його притягнення до адміністративної відповідальності за порушення вимог фінансового контролю та внесення відомостей про Голову Національного агентства до Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення.*

Аналіз змісту кримінального (ст. 11 Кримінального кодексу України) та адміністративно-деліктного законодавства (ст. 9 Кодексу України про адміністративні правопорушення) свідчить, що адміністративні правопорушення не становлять суспільної небезпеки та за своєю правовою природою характеризуються лише незначним ступенем шкідливості (порівняно з кримінальними правопорушеннями).

Процедурі притягнення до адміністративної відповідальності не притаманні достатньо високі (саме для цього випадку) стандарти захисту прав та інтересів особи, яка може бути притягнута до відповідальності (у частині збору та оцінки доказів, доведення вини у вчиненні правопорушення, правових і процесуальних можливостей особи щодо свого захисту, а також дотримання інших процесуальних гарантій), що, зокрема, обумовлено загальними підходами законодавця щодо забезпечення оперативності розгляду справ про адміністративні правопорушення.

Адміністративно-деліктне законодавство практично не врегульовує процедури апеляційного оскарження постанов судів першої інстанції та взагалі не передбачає можливості оскарження таких рішень (постанов судів першої та другої інстанцій) у касаційному порядку.

Все це свідчить про те, що загальні процесуальні гарантії, що передбачені у межах процедури притягнення особи до адміністративної відповідальності, значно поступаються тим, що гарантуються в межах кримінального процесу.

Водночас варто підкреслити, що Національне агентство реалізує та реалізуватиме надалі заходи фінансового контролю, моніторингу та контролю за виконанням законодавства з питань запобігання та врегулювання конфлікту інтересів, дотриманням правил і обмежень, встановлених антикорупційним законодавством, вживає заходів, спрямованих на запобігання політичній

корупції, та здійснює низку інших контрольних повноважень, зокрема щодо Президента України, Голови Верховної Ради України, народних депутатів України, Прем'єр-міністра України, міністрів та інших керівників центральних органів виконавчої влади, Голови Служби безпеки України, Генерального прокурора, Голови Національного банку України тощо.

Ураховуючи наведене, вважаємо, що застосування запропонованої у законопроекті підстави для звільнення Голови Національного агентства (притягнення його до адміністративної відповідальності за адміністративне правопорушення, пов'язане з корупцією) підриває гарантії незалежності функціонування цієї антикорупційної інституції, створюючи загрозу потенційного протиправного впливу (тиску) на прийняття його керівником рішень, а також його звільнення з політичних мотивів.

5. Також варто зазначити, що аналіз положень законопроекту свідчить про їх невідповідність іншим законодавчим актам та наявність у законопроекті низки техніко-юридичних недоліків.

Наприклад, пропозиція щодо звітування Головою Національного агентства про стан додержання законодавства, прав і свобод людини і громадянина (зміни до ч. 3 ст. 7, ст. 20 Закону та ст. 232-2 Регламенту Верховної Ради України в редакції законопроекту) не враховує того, що парламентський контроль за додержанням конституційних прав і свобод людини і громадянина та захист прав кожного на території України і в межах її юрисдикції на постійній основі здійснює Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, який представляє Верховній Раді України щорічну доповідь про стан додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина в Україні органами державної влади, органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, підприємствами, установами, організаціями незалежно від форми власності та їх посадовими і службовими особами, які порушували своїми діями (бездіяльністю) права і свободи людини і громадянина, та про виявлені недоліки в законодавстві щодо захисту прав і свобод людини і громадянина (ст. 1 ч. 1 ст. 18 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини»).

Відповідно до пропонованих законопроектом змін до ч. 1 ст. 57 Закону порядок проведення спеціальної перевірки та форми згоди надання згоди на її проведення затверджуватиметься Національним агентством після консультацій з комітетами Верховної Ради України, до предмета відання яких віднесені питання боротьби з корупцією, формування стратегії функціонування правоохоронної системи України та формування правової політики.

По-перше, незрозумілою є доцільність процедури проведення таких консультацій з відповідними комітетами Верховної Ради України, якщо нормативно-правові акти Національного агентства підлягають державній реєстрації Міністерством юстиції України (зміни до ч. 5 ст. 12 Закону), яка згідно з п. 4 Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств, інших органів виконавчої влади, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28.12.1992 № 731, полягає у проведенні правової експертизи на їх відповідність Конституції та законодавству України, Конвенції

про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року і протоколам до неї, міжнародним договорам України, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України, та зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції та праву Європейського Союзу (*acquis EC*), антикорупційної та гендерно-правової експертиз з урахуванням практики Європейського суду з прав людини, а також прийнятті рішення про державну реєстрацію цього акта, присвоєнні йому реєстраційного номера та занесенні до Єдиного державного реєстру нормативно-правових актів.

По-друге, при здійсненні спеціальної перевірки Національне агентство уповноважене проводити лише перевірку щодо наявності у Єдиному державному реєстрі осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення, відомостей про кандидата, а також щодо достовірності відомостей, зазначених особою у декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за минулий рік, тоді як до її проведення залучені згідно з ч. 4 ст. 57 Закону й інші державні органи³, а спеціальній перевірці підлягає широке коло посад, на зайняття яких претендують особи⁴. При цьому враховуючи те, що відповідно до п. 6 ч. 1 ст. 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» до основних повноважень Кабінету Міністрів України у сфері вдосконалення державного управління та державної служби належить організація проведення єдиної державної політики у сфері державної служби, немає обґрунтованих підстав для заміни Кабінету Міністрів України як суб'єкта видання нормативно-правового акта, яким

³ Національна поліція, Державна судова адміністрація України, Міністерство юстиції України, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері освіти, відповідний орган виконавчої влади Автономної Республіки Крим, структурні підрозділи обласної, Київської, Севастопольської міської державної адміністрації, Міністерство оборони України, військові комісаріати Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва та Севастополя, Служба безпеки України.

⁴ Посади Президента України, Прем'єр-міністра України, члена Кабінету Міністрів України, першого заступника або заступника міністра, члена Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг, Антимонопольного комітету України, Голови Державного комітету телебачення і радіомовлення України, Голови Фонду державного майна України, його першого заступника або заступника, члена Центральної виборчої комісії, члена Вищої ради правосуддя, члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, народного депутата України, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, Уповноваженого із захисту державної мови, члена Національної комісії зі стандартів державної мови, Директора Національного антикорупційного бюро України, Генерального прокурора, його першого заступника та заступника, Голови Національного банку України, його першого заступника та заступника, члена Ради Національного банку України, Секретаря Ради національної безпеки і оборони України, його першого заступника та заступника, Постійного Представника Президента України в Автономній Республіці Крим, його першого заступника та заступника, радника або помічника Президента України, Голови Верховної Ради України, Прем'єр-міністра України, посади, які належать до посад державної служби категорії «А» або «Б», та посади, які ч. 1 ст. 14 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» віднесені до першої – третьої категорій, а також посади суддів, прокурорів, слідчих і дізнавачів, керівників, заступників керівників державних органів, керівників, заступників керівників державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, юрисдикція яких поширюється на територію однієї або кількох областей, Автономної Республіки Крим, міст Києва або Севастополя, керівників державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, юрисдикція яких поширюється на територію одного або кількох районів, міста республіканського в Автономній Республіці Крим або обласного значення, району в місті, міста районного значення, а також посади, що підлягають заміщенню вищим офіцерським складом військовослужбовців.

затверджуватиметься порядок проведення спеціальної перевірки та форма згоди надання згоди на її проведення, Національним агентством.

По-третє, використання у відповідних положеннях тексту законопроекту таких назв комітетів Верховної Ради України, як «комітет, до предмета відання якого віднесене питання формування стратегії функціонування правоохоронної системи України» та «комітет, до предмета відання якого віднесене питання формування правової політики» не узгоджується з термінологією, яка використовується у Регламенті Верховної Ради України, який визначає правові засади роботи Верховної Ради України.

Крім того, викладення тих положень Закону, які були визнані Рішенням Конституційного Суду України № 13-р/2020 від 27.10.2020 неконституційними, у новій редакції чи внесення до них змін є неприпустимим, оскільки відповідно до п. 2 резолютивної частини зазначеного Рішення вони втратили чинність з дня ухвалення Конституційним Судом України цього Рішення.

Узагальнюючі висновки:

1) у частині визначення статусу Національного агентства як органу державної влади законопроект не відповідає вимогам Конституції України щодо поділу державної влади на законодавчу, виконавчу та судову;

2) надання Верховній Раді України тих повноважень, які не передбачені Конституцією України, суперечить Основному Закону України;

3) законопроект містить положення, які суперечать міжнародним стандартам щодо незалежності антикорупційних органів, до яких належить Національне агентство, та зобов'язанням у цій частині, взятим Україною перед міжнародними інституціями;

4) встановлення у законопроекті підстави для звільнення Голови Національного агентства (притягнення його до відповідальності за адміністративне правопорушення, пов'язане з корупцією) призведе до порушення гарантій незалежності функціонування Національного агентства, створюючи загрозу потенційного протиправного впливу на керівника цього органу, а також його звільнення з політичних мотивів;

5) положення законопроекту не узгоджуються із законодавчими актами та мають техніко-юридичні недоліки.

**Керівник Департаменту
антикорупційної політики**

Дмитро КАЛМИКОВ